

Νεανικά Σαλπίσματα

Διμηνιαίο Ηλεκτρονικό Περιοδικό
Διανέμεται ΔΩΡΕΑΝ**Καλό φθινόπωρο!**

Τα ιστορικά γεγονότα της ευρέσεως του Τιμίου Σταυρού

Διαβάσαμε κάπου:

« Ο Θεός παιδί μου, δεν κρύβεται πίσω απ' τους θάμνους. Ούτε χρειάζεται να σκαρφαλώσεις στα βουνά για να Τον συναντήσεις.

Έρχεται Αυτός και σε βρίσκει κάθε φορά που συγχωρείς κάποιον που σ' έβλαψε, κάθε φορά που βοηθάς κάποιον που βρίσκεται σ' ανάγκη.

Έλκεται η Θεία Χάρις παιδί μου, δεν εκβιάζεται.....»

Όσιος Σωφρόνιος εν Έσσεξ

Περιεχόμενα τεύχους:

Τα ιστορικά γεγονότα της ευρέσεως του Τιμίου Σταυρού	1
Η σημασία του Τιμίου Σταυρού στην ζωή των πιστών	2
Ο σεβασμός στο σχολείο και παντού	2
Τί είναι η αρχή της Ινδίκτου;	3
Η δύναμη της αγάπης	3
Άγιος Διονύσιος ο Αεροπαγίτης	4
Συζητώντας για την αγωγή των παιδιών, με τον γέροντα Παΐσιο	4
Αληθινά μακάριος άνθρωπος	5
Αν...	5
Οι πατημασιές.....	6
Ποια συμβουλή θα δίνετε σε ένα θυμωμένο 15χρονο;	6

Πρόσωπα και πράγματα έχουν την ιστορία τους και γιατί όχι και την προϊστορία τους. Την ιστορία του και την προϊστορία του έχει και ο Τίμιος Σταυρός που η Μητέρα μας Εκκλησία τιμά την Παγκόσμια Ύψωσή Του στις 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Μέγας Κωνσταντίνος ήταν ο πρώτος από τους βασιλείς της Ρώμης που δέχτηκε τον χριστιανισμό. Την εποχή που αυτός βρέθηκε αντιμέτωπος με τα πολυάριθμα στρατεύματα του Μαξέντιου, έξω από την Ρώμη στο Τίβερη ποταμό, αισθάνθηκε φόβο και αμηχανία διότι τα δικά του στρατεύματα ήταν κατά πολύ λιγότερα από του Μαξέντιου. Ένα μεσημέρι λοιπόν καθώς περπατούσε με τους αρχιστράτηγους του και ενώ ήταν προβληματισμένος για την έκβαση του πολέμου, ξαφνικά εμφανίζεται ψηλά στον ουρανό ένας Σταυρός ο οποίος είχε σχηματισθεί από αστέρια και γύρω απ' αυτόν υπήρχε γραμμένη η φράση «Κωνσταντίνε εν τούτω νικά» δηλαδή Κωνσταντίνε με την δύναμη του σημείου (του σταυρού) αυτού θα νικήσεις.

Και δεν φτάνει μόνο αυτό, την νύχτα εκείνη ο Μέγας Κωνσταντίνος βλέπει όραμα τον Ιησού Χριστό να τον προστάζει να κατασκευάσει μία σημαία η οποία θα φέρει επάνω της το σχήμα του Σταυρού όπως ακριβώς του εμφανίστηκε στον ουρανό και να την βαστάνε μπροστά από τα στρατεύματά του ώστε να κατατροπώσει τους εχθρούς του. Πράγματι αυτός υπάκουσε τον Κύριο και έκανε ακριβώς ο,τι του είπε. Έτσι νίκησε τον Μαξέντιο, θανατώνοντας πολλούς στρατιώτες του και όσοι γλίτωσαν από τον θάνατο, έφυγαν πανικόβλητοι από τον τρόπο και τον φόβο τους. Με την νίκη του αυτή, ο Μέγας Κωνσταντίνος εννόησε την δύναμη του Σταυρωθέντος Χριστού και πίστεψε σε Αυτόν.

Τότε έστειλε την μητέρα του, την Ελένη, στα Ιεροσόλυμα για να ανακαλύψει σε ποίο σημείο βρισκόταν ο Τάφος του Κυρίου και ο Τίμιος Σταυρός Του διότι οι Εβραίοι είχαν ρίξει επάνω τους χώματα και τα είχαν θάψει για να εξαφανιστεί κάθε ίχνος από την ιστορία του Χριστού.

Όταν η Αγία Ελένη έφτασε στα Ιεροσόλυμα με τους ανθρώπους της, άρχισε αμέσως να ερευνά για τον

Ζωοποιό Σταυρό. Κανείς όμως δεν γνώριζε να της πει που ήταν παραχωμένος. Τότε όλοι μαζί, Αρχιερείς και λαός, έκαναν δέηση προς τον Θεό για να τους αποκαλύψει που βρισκόταν ο Πανάγιος Τάφος και ο Τίμιος Σταυρός.

Κι ο Κύριος εισάκουσε την δέηση αυτών και αποκάλυψε στον Πατριάρχη Ιεροσολύμων Μακάριο ότι ο τόπος που ψάχνουν βρίσκεται κάτω ακριβώς από τον ναό της Αφροδίτης τον όποιον είχαν κτίσει μετέπειτα οι Έλληνες.

Η Αγία Ελένη, αφού συγκέντρωσε πλήθος τεχνιτών και εργατών, έσκαψε εκεί και βρήκε τον Πανάγιο Τάφο και λίγο πιο πέρα βρήκε και τους τρεις σταυρούς του Ιησού και των δύο ληστών καθώς και τα καρφιά τους. Όλοι χάρηκαν με την εύρεση αυτή μα και πάλι όμως δεν ήταν πλήρως ικανοποιημένοι διότι δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν ποιος απ' όλους ήταν ο Σταυρός του Κυρίου. Ο Πατριάρχης Μακάριος όμως είχε εμπιστοσύνη στο Κύριο και δεν ανησυχούσε διότι πίστευε ότι πάλι Εκείνος θα ενεργήσει ώστε να αποκαλυφθεί ο Τίμιος Σταυρός Του.

Έτσι και έγινε. Εκείνες τις ημέρες κείτονταν ημιθανής μία πλούσια γυναίκα λόγω κάποιας βαριάς ασθένειας κι οι γιατροί είχαν αποφασίσει ότι δεν υπήρχε περίπτωση να ζήσει. Αποφάσισαν λοιπόν να ακουμπήσουν επάνω της έναν έναν τους σταυρούς για να δουν εάν θα γίνει κάποιο θαύμα ώστε αυτή η γυναίκα να μπορέσει να θεραπευτεί. Έτυχε μάλιστα να ακουμπήσουν επάνω της πρώτα τους σταυρούς των ληστών και δεν έγινε τίποτα.

Όταν όμως από μακριά πλησίαζαν τον Σταυρό του Κυρίου, ω του θαύματος! η γυναίκα αμέσως συνήλθε και σηκώθηκε υγιής, λες και μόλις είχε σηκωθεί από τον ύπνο. Βλέποντας το θαύμα αυτό, όλοι με ευλάβεια μεγάλη προσκύνησαν τον Σταυρό του Κυρίου και δόξασαν τον Θεό.

Μόλις όμως διαδόθηκε το νέο στο λαό, όλοι οι Χριστιανοί ζητούσαν από τον Πατριάρχη να τους επιτρέψει να προσκυνήσουν κι αυτοί τον Σταυρό. Μα λόγω του μεγάλου πλήθους αυτό ήταν αδύνατο, έτσι ο Πατριάρχης διέταξε και του έφτιαξαν ένα υψηλό άμβωνα και μόλις αυτός ετοιμάστηκε, πήρε στα χέρια του τον Τίμιο Σταυρό,

ανέβηκε στον υψηλό άμβωνα και από εκεί ύψωσε τον Σταυρό όπου τον έβλεπαν όλοι οι χριστιανοί και με κατάνυξη φώναζαν ΚΥΡΙΑ ΕΛΕΗΣΟΝ. Από την ημέρα αυτή, καθιερώθηκε να γιορτάζουμε στην Εκκλησία μας την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού. Η Αγία Ελένη έπειτα πήρε τον Τίμιο Σταυρό μαζί της στην Κωνσταντινούπολη, αφού όμως άφησε μέρος αυτού στα Ιεροσόλυμα, στον Πατριάρχη Μακάριο.

Ο Σταυρός του Κυρίου είχε 4,50 μέτρα ύψος και 2,40 μέτρα πλάτος. Κι ο Παυλίνος στην ενδέκατη επιστολή του αναφέρει ότι ενώ ο Σταυρός, από την ημέρα της εύρεσης του, τεμαχιζόταν (σε απειροελάχιστα κομματάκια) και δινότανε στους πιστούς για ευλογία, αυτός παρέμεινε ακέραιος και δεν μειωνόταν καθόλου. Επίσης, όσον αφορά τα καρφιά του Κυρίου, καθώς αναφέρει η παράδοση, ξεχώρισαν από τα καρφιά των ληστών διότι δεν είχαν σκουριάσει από το πέρασμα των χρόνων, φαινόταν σαν καινούργια, ενώ των ληστών ήταν σκουριασμένα.

Για ποιο λόγο, όταν γίνεται Αγιασμός, με τον Σταυρό φέρουμε και βασιλικό; Διότι από τον τόπο του Αγίου Γολγοθά, στο σημείο όπου βρέθηκε ο Τίμιος Σταυρός, φύτρωνε πάντοτε βασιλικός. Κι ενώ οι Έλληνες ξερίζωναν αυτόν γιατί εκεί επάνω είχαν κτίσει ναό της Αφροδίτης, ο βασιλικός πάλι βλάσταινε.

Η σημασία του Τιμίου Σταυρού στην ζωή των πιστών

Σταυρός, ο φύλαξ πάσης της οικουμένης.

Ο γνήσιος και αλάνθαστος οδοδείκτης της Εκκλησίας μας.

Το άμετρο μέτρο της αγάπης Του Θεού για το πλάσμα Του.

Το όχημα της σωτηρίας μας.

Η δύναμη και το κάυχμα μας.

Για άλλους μωρία...για εμάς δύναμη, σοφία και αλήθεια.

Η μεγάλη εορτή της Παγκοσμίου Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού είναι ένας ακόμα σημαντικός εορτολογικός σταθμός της Εκκλησίας μας. Οι πιστοί την ημέρα αυτή καλούνται να τιμήσουν και να προσκυνήσουν τον Τιμίο Σταυρό του Κυρίου ώστε να αντλήσουν δύναμη και χάρη από αυτόν. Η μεγάλη αυτή Δεσποτική εορτή δίνει επίσης την ευκαιρία σε όλους μας να σκεφτούμε ορισμένες βασικές αρχές και αλήθειες της πίστης μας, οι οποίες είναι συνυφασμένες με τη θεολογία του Σταυρού.

Η Ορθόδοξος Καθολική Εκκλησία μας, η οποία διασώζει, μόνη Αυτή, ανόθευτη την βιβλική και πατερική διδασκαλία, αποδίδει την προσήκουσα τιμή στο Σταυρό του Χριστού, ως το κατ' εξοχήν όργανο και σύμβολο της απολυτρώσεως του ανθρωπίνου γένους. Σε αντίθεση με την ποικίλη ετεροδοξία, η οποία, είτε αδιαφορεί να αποδώσει τιμή στο Σταυρό (Προτεσταντισμός), είτε πολεμά ευθέως αυτόν, ως ειδωλολατρικό σύμβολο (Μάρτυρες του Ιεχωβά). Η Εκκλησία μας θέσπισε πολλές φορές προσκύνησης και τιμής του Σταυρού καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, με αποκορύφωμα τη μεγάλη εορτή της

Παγκοσμίου Υψώσεως, στις 14 Σεπτεμβρίου.

Ο Σταυρός του Κυρίου αποτελεί για τη χριστιανική πίστη κορυφαίο σύμβολο θυσίας και αγιασμού, διότι η σημασία του είναι πραγματικά τεράστια. Ο Σταυρός μαζί με την Ανάσταση λειτουργούν ως δυο βασικοί άξονες πάνω στους οποίους κινείται η ζωή των πιστών χριστιανών. Η Ανάσταση έπεται του Σταυρού και προϋποθέτει το Σταυρό και ο Σταυρός προμηνύει την Ανάσταση. Χωρίς Σταυρό δεν γίνεται Ανάσταση. Πάνω σε αυτές τις αρχές στηρίζεται η θεολογία του Σταυρού και η σπουδαία σημασία του για τη ζωή της Εκκλησίας.

Ο Σταυρός πριν τη μεγάλη σταυρική θυσία του Χριστού ήταν έχθιστο φονικό όργανο εκτέλεσης κακούργων. Όποιος πέθαινε δια της σταυρώσεως χαρακτηριζόταν «επικατάρατος» (Γαλ.3,1). Αφότου όμως ο σαρκωμένος Θεός πέθανε ως κακούργος πάνω στο εγκάρσιο ξύλο, αυτό κατέστη πηγή απολυτρώσεως. Από μέσο θανατώσεως μεταβλήθηκε σε ακένωτη πηγή ζωής, από αποκρουστικό και απαίσιο όργανο των δημίων έγινε φωτεινό σύμβολο και

δίαιλος ευλογίων, από ξύλο πόνου και ωδίνων κατέστη καταφύγιο ανάπαυσης και χαράς.

Η παράδοξη αυτή και μεγάλη αλλαγή συντελέστηκε επειδή η άμετρη θεία αγάπη και ευσπλαχνία δε λειτούργησε εκδικητικά προς την ανθρωπινή αγνωμοσύνη και κακουργία. Μέσα στην απύθμενη θεία φιλανθρωπία δεν υπάρχει «χώρος» για μίσος, θυμό και εκδίκηση. Ο Θεός, ως η απόλυτη αγάπη (Α΄ Ιωάν.4,8,) αντί εκδίκησης ανταπέδωσε στον άνθρωπο ευσπλαχνία και του δώρισε τη λύτρωση από τα πικρά δεσμά της αμαρτίας και του κακού και του χάρισε την αιώνια ζωή. Χάρη λοιπόν στην άμετρη αγάπη του Θεού, το φρικτό φονικό όργανο των ανθρώπων μετεβλήθη σε πηγή αγιασμού και απολυτρώσεως.

Το σύμβολο του Τιμίου Σταυρού είναι το θαυμαστό φυλακτήριο των πιστών. Δεν υπάρχει αγιαστική πράξη της Εκκλησίας μας που να μην σταυρώνονται οι πιστοί, δεν υπάρχει στιγμή προσευχής που να μην ποιούμε το σημείο του Σταυρού, δεν υπάρχει δύσκολη στιγμή που να μην αγιάζουμε το σώμα μας με το σημείο του Σταυρού για να θωρακιστούμε έτσι κατά των δυνάμεων του κακού.

Ο σεβασμός στο σχολείο και παντού

Αν θελήσουμε να βρούμε τον ενδότερο πυρήνα της καταστατικής σύστασης του σχολείου, ως του θεμελιακού για κάθε κοινωνία και κάθε εποχή θεσμού αγωγής και μάθησης, αν αναζητήσουμε ποιο είναι το όραμά του και τι Κόσμο θέλει να δημιουργήσει, θα καταλήγαμε με τον πιο απόλυτο τρόπο στο δίδυμο αστερισμό, της αγάπης και της γνώσης, στην προαγωγή μιας κοινωνίας καθολικής αλληλεγγύης και μιας δημοκρατίας των Γραμμάτων.

Έκφραση και αδιαχώριστο στοιχείο της αγάπης και της δημιουργίας ανθρώπων και κοινωνικών σχέσεων είναι ο σεβασμός στον άλλο. Δεν υπάρχει αγάπη χωρίς σεβασμό ούτε σεβασμός χωρίς αγάπη. Αλλά και η γνώση και η καλλιέργεια του πνεύματος είναι και αυτοσκοπός αλλά και κρίσιμοι συντελεστές της αγάπης. Κάθε κίνηση του σχολείου (πρέπει να) ξεκινάει και καταλήγει στην προαγωγή του σεβασμού. Ο σεβασμός στο σχολείο ή θα είναι ένα απόλυτα καθολικό σύμπαν προς κάθε κατεύθυνση ή απλά δεν θα υπάρχει. Ωστόσο, ο σεβασμός έχει δύο βασικές πηγές. Η μία εκρέει από την οικογένεια και αφορά την ουσία της διαπαιδαγώγησης των γονέων προς τα παιδιά τους. Η δεύτερη και αυτή ξεκινάει από τον κόσμο των μεγάλων και είναι υπόθεση του σχολείου, είναι ο σεβασμός των εκπαιδευτικών προς τους μαθητές ως απτό και καθημερινό δείγμα της παιδαγωγικής αγάπης. Αν ο εκπαιδευ-

τικός δεν σέβεται το μαθητή, δεν έχει κανένα δικαίωμα να ζητήσει σεβασμό από το μαθητή προς την αφεντιά του! Τον σεβασμό τον κερδίζεις εμπνέοντας τον και όχι απαιτώντας τον. Η έννοια και το σχήμα του εκπαιδευτικού υπάρχουν με προϋπόθεση την ύπαρξη και την «παιδαγωγική αναγνώριση» του μαθητή.

Συμπερασματικά, το παιδί (οφείλει να) γνωρίζει και (να) βιώνει τους δύο βασικούς θεσμούς της αγωγής, οικογένεια και σχολείο, μέσα από ένα κλίμα αγάπης και σεβασμού προς το πρόσωπό του. Μόνο έτσι καλλιεργείται ως πρώτιστη αξία, ως γεύση και πρόταγμα ζωής ο σεβασμός και όχι ως θεωρητικό τσιτάτο και ως υπονομευτική προσταγή. Φυσικά, πέραν της έμπρακτης έκφρασης του σεβασμού οφείλουμε να ερμηνεύουμε και να αιτιολογούμε το γιατί ο σεβασμός είναι το αλάτι της ζωής και ο συνεκτικός ιστός κάθε κοινωνίας. Ο σεβασμός προς τον άλλον είναι πρώτα απ' όλα σεβασμός προς το πρόσωπο του ανθρώπου γενικά και προς το πρόσωπο το δικό μας ειδικά. Σεβόμαστε τους άλλους, γιατί είναι απότοκος του όμορφου συναισθήματος της αγάπης και γιατί επιστρέφει αυτή η ομορφιά πολλαπλασιασμένη στον εαυτό μας. Και νιώθουμε συναισθηματική πληρότητα και πνευματική έκσταση από την όλη «κίνηση» του σεβασμού.

Το παιδί πρέπει να ξεκινάει την πρωτόλεια ερμηνεία του Κόσμου μέσα από το βαθύ σεβασμό προς ό,τι το περιβάλλει και ό,τι το εμπεριέχει. Θα πρέπει να τον γευτεί στην οικογένεια και

στο σχολείο αλλά θα το καταλάβει και μόνο του από τα πρώτα δικά του σκιρτήματα ανάπτυξης του συναισθήματός του στη δημιουργία της φιλίας. Ωστόσο, το παιδί είναι παιδί και ο παρορμητισμός του είναι πάντα ενεργός και χαοτικός και στη συνέχεια ως έφηβος θα περάσει από τα πεδία της αμφισβήτησης των πάντων και επομένως απαιτείται η διαρκής και συστηματική καλλιέργεια του σεβασμού.

Αν ο μαθητής δεν σέβεται το δάσκαλο και τον καθηγητή του, δεν μπορεί να λειτουργήσει δημιουργικά στο σχολείο, δεν μπορεί να έχει την ιερή εικόνα του μαθητή. Δεν μπορεί να διαπαιδαγωγηθεί και να αγαπήσει τον άνθρωπο ούτε και να εκπαιδευτεί και να μορφωθεί. Ο εκπαιδευτικός οφείλει να διαπαιδαγωγεί τον μαθητή στο σεβασμό σε όλους τους μαθητές και σε κάθε μαθητή ξεχωριστά. Αν υπάρχουν σκιές εχθρότητας μέσα στους κόλπους των μαθητών, η οποιαδήποτε απόπειρα αγωγής και μάθησης είναι υπονομευμένη. Ο μαθητής οφείλει να σέβεται τη λειτουργία της σχολικής αίθουσας και το σχολείο ως πνευματικό θεσμό αλλά και ως υλικό κτήριο.

Η καλλιέργεια του σεβασμού στους νέους είναι το καλύτερο προγεφύρωμα που μπορεί να δώσει το σχολείο για τη μετέπειτα ζωή τους.

Τι είναι η αρχή της Ινδίκτου;

Την πρώτη του Σεπτεμβρίου, ως επίσης, και στον ημεροδείκτη μας σημειώνεται, εκτός των εορταζόντων αγίων, οσίων κ.λπ., η Αρχή της Ινδίκτου. Πολλοί, ίσως, διαβάζοντας τη φράση αυτή, θα διερωτηθούν τι σημαίνει η λέξη Ινδικτος και τι αρχίζει τη συγκεκριμένη ημερομηνία. Η λέξη Ινδικτος είναι λατινική ελληνοποιημένη και σημαίνει ορισμός, διάγγελμα, διάταγμα (Indictus, indictio = επαγγελία, κήρυξη, διάγγελμα, διάταγμα), το οποίο εκδιδόταν από τους αυτοκράτορες της Ρώμης, με σκοπό να καθορίσουν το ύψος του φόρου επί της γεωργικής παραγωγής, που θα πλήρωναν οι υπήκοοι της αυτοκρατορίας, για τη συντήρηση και τη διατροφή των στρατιωτών. Ήταν, δηλαδή, ένα φορολογικό διάταγμα, το οποίο είχε διάρκεια 15 χρόνων, γιατί τόσα ήταν τα έτη που υπηρετούσαν οι στρατιώτες στο Ρωμαϊκό στρατό. Με την απόλυση δε των παλαιών και με την κατάταξη των νέων άρχιζε νέα Ινδικτος, με ίσως μικρότερη ή μεγαλύτερη φορολογία, ανάλογα με τον αριθμό των νέων στρατιωτών. Με την πάροδο του χρόνου, η λέξη Ινδικτος έπαψε να σημαίνει μόνο διάταγμα και σήμαινε χρονική περίοδο 15 ετών. Έγινε, δηλαδή, η Ινδικτος «μονάδα μέτρησης του χρόνου» (μία Ινδικτος = 15 έτη). Η Ινδικτος, δηλαδή, η χρονική περίοδος 15 ετών, εισήχθη στο ρωμαϊκό ημερολόγιο κατά το πρώτο έτος του Ιουλίου Καίσαρος (100 π.Χ. - 44 μ.Χ.) και ονομάστηκε ΚΑΙΣΑΡΙΚΗ. Έτσι, άρχισαν να μετρούν το χρόνο σε Ινδίκτους (πρώτη Ινδικτος, β' Ινδικτος κ.ο.κ.) Στο Βυζάντιο, υπολογισμό του χρόνου με Ινδίκτους εισήγαγε ο Μέγας Κωνσταντίνος το 312 μ.Χ. και η οποία ονομάστηκε Κωνσταντίνειος Ινδικτιών. Ακόμη, να πούμε ότι ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου

Ιουστινιανός ο Α', το έτος 537 εισήγαγε τη μέτρηση κατά Ινδικτιώνες στα κρατικά και δικαστικά έγγραφα. Έλεγαν, δηλαδή, 1ο έτος, ή 2ο έτος της τάδε Ινδικτιώνος κ.ο.κ. Τι αρχίζει τώρα την πρώτη του μήνα Σεπτεμβρίου, (στα λατινικά σημαίνει έβδομος), (εβδόμου μήνα από τη δημιουργία του κόσμου από τον Θεό, αρχής γενομένης από μήνα Μάρτιο): Η Ινδικτος άρχιζε την πρώτη Σεπτεμβρίου, γιατί, κατά το μήνα αυτό, η γη παύει να γεννά καρπούς και εθεωρείτο αρχή του χρόνου, διότι η γη οργώνεται και δέχεται τους σπόρους όλων των καρπών που θα παραχθούν ως τον μήνα Μάρτιο, που εθεωρείτο η αρχή γεννήσεως των καρπών. Κατ' αυτόν τον τρόπο, γνώριζαν οι Ρωμαίοι το ποσόν του φόρου που θα πλήρωναν. Επίσης, την 1η Σεπτεμβρίου πήγε ο Ιησούς Χριστός στη συναγωγή της Ναζαρέτ και έκανε το πρώτο κήρυγμά Του, όπως αναφέρεται στο ευαγγέλιο του Λουκά (4, 16-22) και το οποίον αναγιγνώσκεται την ημέρα αυτή. Η 1η Σεπτεμβρίου καθορίστηκε ως αρχή της εκκλησιαστικής χρονιάς ως εξής: Στην περιοχή της Ανατολής τα περισσότερα ημερολόγια είχαν ως πρωτοχρονιά την 24η Σεπτεμβρίου, ημέρα της φθινοπωρινής ισημερίας. Επειδή όμως η 23η ήταν η γενέθλια ημέρα του αυτοκράτορα της Ρώμης Οκταβιανού (Γεννήθηκε στη Ρώμη στις 23 Σεπτεμβρίου του 63 π.Χ.), η πρωτοχρονιά μετατέθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου, η οποία και καθορίστηκε ως αρχή της Ινδίκτου, δηλαδή, της περιόδου του ρωμαϊκού διατάγματος για τον φόρο που ίσχυε για 15 έτη. Αυτή την Πρωτοχρονιά,

δηλαδή, 23 Σεπτεμβρίου, βρήκε η Εκκλησία και της έδωσε χριστιανικό περιεχόμενο, αφού τοποθέτησε σ' αυτήν την εορτή της συλήψεως του Προδρόμου, που αποτελεί και το πρώτο γεγονός της Ευαγγελικής Ιστορίας. Αργότερα, το 462 μ.Χ., για πρακτικούς λόγους και για να συμπίπτει η πρώτη του έτους με την πρώτη του μηνός, η εκκλησιαστική πρωτοχρονιά μετατέθηκε την 1η Σεπτεμβρίου. Διευκρινίζεται ότι η πρωτοχρονιά της 1ης Ιανουαρίου έχει Ρωμαϊκή προέλευση και ήρθε στην Ορθόδοξη Ανατολή κατά τα νεότερα χρόνια. Η Εκκλησία υιοθέτησε αυτό το σύστημα μέτρησης του χρόνου και μετρούσε τα έτη με τις Ινδίκτους. Έτσι, το Εκκλησιαστικό έτος άρχιζε την 1η Σεπτεμβρίου με Πατριαρχική Θεία Λειτουργία και ιδιαίτερη Ιερά Παράκληση, ώστε να ευλογήσει ο Θεός τον καινούριο χρόνο. Με τον καιρό ορίστηκαν δύο είδη Ινδίκτου: Η Καισαρική, δηλαδή, η παλαιά ρωμαϊκή, που άρχιζε την 1η Σεπτεμβρίου και την οποία συνέχισε το Βυζάντιο, και η Παπική, η οποία άρχιζε στις 25 Δεκεμβρίου και αργότερα την 1η Ιανουαρίου. Στη Δύση, σιγά-σιγά επικράτησε ως αρχή του νέου έτους η 1η Ιανουαρίου, ενώ στην Ανατολή είχε παραμείνει η 1η Σεπτεμβρίου. Αυτός είναι και ο λόγος που η πρώτη Σεπτεμβρίου παρέμεινε μέχρι και σήμερα η αρχή του Εκκλησιαστικού έτους, δηλαδή: Η Εκκλησιαστική Πρωτοχρονιά. Ας ευχηθούμε, λοιπόν, η νέα εκκλησιαστική χρονιά να είναι ευλογημένη και να πλημμυρίσει τις καρδιές των ανθρώπων από καρπούς της ειρήνης, της αγάπης, της αλληλεγγύης, της φιλαλληλίας, και γενικά από καρπούς ανθρωπιάς και πολιτισμού.

Νίκος Φλεμετάκης

Η δύναμη της αγάπης

Η αγάπη είναι μια λέξη τόσο απλή και τόσο μεγαλειώδης. Αποτελεί το μεγαλύτερο κεφάλαιο της εξελικτικής μας πορείας, συνυφασμένο μέσα από μια σειρά πολλαπλών συναισθημάτων. Περιγράφεται ως ένα ισχυρό συναίσθημα, που περικλείει με ένα μοναδικό τρόπο την αυταπάρνηση και την ανιδιοτέλεια. Στις σχέσεις των ανθρώπων, ορίζεται μέσα από εκδηλώσεις στοργής, αφοσίωσης, συμπόνιας και θυσίας πολλές φορές. Θεωρείται ως η σημαντικότερη πτυχή της ζωής που εκφράζει την ανθρώπινη ύπαρξη σε κάθε στάδιο αλλά και σε κάθε βήμα. Ο Γάλλος κληρικός Jean-Baptiste Henri Lacordaire (1802-1861) μας δίνει έναν μοναδικό ορισμό στην αξία της «Η αγάπη είναι στην αρχή, στη μέση και στο τέλος όλων των πραγμάτων».

Η αληθινή αγάπη δεν περιέχει κανένα ίχνος εγωισμού. Είναι απαλλαγμένη από κάθε είδους μνησικακία. Η δύναμη της είναι τόσο καταλυτική, που διαμορφώνει και καθορίζει κάθε είδους σχέση προσωπική, οικογενειακή και κοινωνική. Είναι εκείνη η δύναμη που μας οδηγεί στην πίστη και στην θέληση για την ίδια την ζωή. Είναι η εφελκυστική δύναμη, που οδηγεί στην ευτυχία και στην αρμονική συνύπαρξη των ανθρώπων.

Το αίσθημα της ψυχικής ευφορίας είναι βάλσαμο για κάθε ψυχή που παλεύει να βρει το δικό της φως, το δικό της μονοπάτι. Θεωρείται δε απαραίτητο συστατικό για την σωματική, ψυχική και πνευματική μας ευεξία. Έχει ευεργετικές ιδιότητες σε όλα τα επίπεδα. Είναι ο θεμέλιος λίθος που δρα θεραπευτικά ενάντια στην θλίψη που βιώνει ο κάθε άνθρωπος, λειτουργεί δε σαν αντίβαρο, όταν ο κάθε άνθρωπος παλεύει έχοντας να αντιμετωπίσει τις δικές του προκλήσεις και αντιξοότητες που εμφανίζονται στην ζωή του και να δώσει λύσεις στα προβλήματα που τον ταλανίζουν. Καλλιεργώντας την αγάπη στην ζωή μας, μας κάνει σίγουρα καλύτερους ανθρώπους και κατά συνέπεια ζούμε πληρέστερα.

Στην χριστιανική μας θρησκεία ορίζεται ως «ο Θεός αγάπη έστιν» μια ανεξάντλητη πηγή ουράνιου φωτός, και τα λόγια του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού «Αγαπάτε Αλλήλους», ένας σπόρος που βλάστησε στις ψυχές των χριστιανών και που με την σταυρική του θυσία απέδειξε ποσό κοντά είναι στα πλάσματα της γης που δημιούργησε δείχνοντας μας, τον δρόμο της μετανοίας, της συγχώρεσης και της Απόλυτης Αγάπης Του προς εμάς. Αυτή η ενέργεια της αγάπης, αυτή η δύναμη της αγάπης, η οποία είναι η ίδια η ενέργεια της ίδιας της δημιουργίας του κόσμου, συμπυκνώνεται στα λόγια του Χριστού που έμαθε στους μαθητές του, "Αγαπάτε τους εχθρούς σας", εξαλείφοντας κάθε ίχνος κακίας, φθόνου, μί-

σους, απληστίας και αλαζονείας που θα φωλιάζει σαν αγκάθι στις ψυχές μας. Αν πραγματικά μπορούσαμε σε κάθε λεπτό της ζωής μας να ζούμε ενάρετοι, απαλλαγμένοι από τα ανθρώπινα πάθη, που κυβερνούν αδυσώπητα την εποχή μας, όπου οι ανθρώπινες σχέσεις έχουν αλλοτριωθεί σε μεγάλο βαθμό και οι άνθρωποι έχουν κλειστεί στον εαυτό τους, ζώντας σε μια απέραντη ερημιά, τότε πραγματικά θα ξανακερδίσαμε τον χαμένο παράδεισο που μας εμπιστεύθηκε ο Θεός, εκεί που δεν υπάρχει γήρας, ασθένεια και θάνατος.

Η Αγάπη είναι το μεγαλύτερο δώρο που χάρισε ο Θεός στους ανθρώπους. Μια φλόγα άσβηστη που πρέπει να κρατήσουμε στις παγωμένες καρδιές μας. Ένας πολύτιμος θησαυρός, γιατί όποιος ζει χωρίς αυτήν είναι πραγματικά φτωχός. Ο Χαλίλ Γκιμπράν (Λιβανοαμερικανός ποιητής & φιλόσοφος-1883-1931) έλεγε: «Ζωή χωρίς αγάπη είναι σαν δέντρο χωρίς άνθη και καρπούς». Επιτρέψτε στους εαυτούς σας, να βιώσετε αυτή την χαρά της ζωής. Να αγαπήσετε και να αγαπηθείτε βαθιά και ολοκληρωτικά.

Μίνα Μπουλέκου

Συγγραφέας - Ποιήτρια.

Άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης

Ο Άγιος Διονύσιος καταγόταν από την πόλη των Αθηνών. Γεννήθηκε στην Αθήνα περί το 10 π. Χ. και καταγόταν από επιφανή αθηναϊκή οικογένεια, η οποία φρόντισε να τον μορφώσει στις μεγάλες φιλοσοφικές σχολές του κλεινού άστεως, η οποία, όπως και ολόκληρη η Ελλάδα, βρισκόταν την εποχή εκείνη υπόδουλη στους Ρωμαίους, αλλά διατηρούσε ακόμη την αίγλη της, έχοντας κάποια προνόμια, με σπουδαιότερο τη λειτουργία του Αρείου Πάγου. Ο Διονύσιος σπούδασε φιλοσοφία και κατέστη επίλεκτο μέλος της αθηναϊκής κοινωνίας. Μάλιστα του δόθηκε η θέση ενός από τους εννέα βουλευτές του Αρείου Πάγου. Έζησε και μαρτύρησε τα χρόνια που αυτοκράτορας ήταν ο Δομετιανός. Διακρίθηκε για τη φιλοσοφική του κατάρτιση και τη βαθιά του καλλιέργεια.

Αρχικά ήταν ειδωολάτρης και μέλος της Βουλής του Αρείου Πάγου. Το κήρυγμα όμως του Αποστόλου Παύλου άγγιξε την παιδευμένη και ευαίσθητη ψυχή του και βαπτίσθηκε. Αργότερα διαδέχθηκε στον επισκοπικό θρόνο των Αθηνών τον ευσεβή Ιερόθεο. Επιβραβεύθηκε από το θεό για τη χριστιανική του δράση με το χάρισμα να επιτελεί θαύματα.

Περιοδούσε σε πολλά μέρη της Δύσης, όπου κήρυξε τον ευαγγελικό λόγο και ερμήνευσε τις ιερές γραφές. Όταν έφθασε στο Παρίσι συνελήφθη και αργότερα αποκεφαλίστηκε. Μαζί του μαρτύρησαν και δύο μαθητές του, ο Ρουστικός και ο Ελευθέριος. Ο ηγεμόνας της περιοχής έδωσε εντολή να μη θάψει κανείς τα άγια λείψανα των μαρτύρων, όμως κάποιοι χριστιανοί τα φύλαξαν και όταν δεν υπήρχε πλέον φόβος τα ενταφίασαν με τιμές. Κατά την άποψη του Μιχαήλ Ι. Γαλανού «εις τὰ συναξάρια ὁμως, καὶ εἰς τὸ Μηναιὸν αὐτὸ ἐν τῷ ἑορτολογίῳ τῆς τρίτης Ὀκτωβρίου, τελεῖται ἀνατροπὴ τῆς ἱστορικῆς... ἀληθείας» (Γαλανού Ι. Μιχαήλ, Οι βίοι των Αγίων, μην Οκτωβρίου, Αθήναι 1951, σελ. 22). Σύμφωνα με τον παραπάνω συγγραφέα, η άποψη, κατά την οποία ο Άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης μαρτύρησε στο Παρίσι, είναι εσφαλμένη.

Ο Άγιος Διονύσιος υπήρξε συγγραφέας πλήθους θεολογικών συγγραμμάτων, Περισσότερες και πιο συγκεκριμένες ιστορικές πληροφορίες για τη ζωή του Αγίου Διονυσίου δεν έχουμε πλην αυτών των λίγων που προαναφέραμε.

Τα υπόλοιπα που αναφέρουν ορισμένοι Συναξαριστές ανήκουν στα πλαίσια της παραδόσεως και μόνο.

Ύστερα από την με αριθμ. 22/30 Σεπτεμβρίου 1999 μ.Χ. εγκύκλιο της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, η μνήμη του Αγίου Διονυσίου του Αρεοπαγίτου συμπεριελήφθη να τιμάται επιπρόσθετα και στις 12 Οκτωβρίου όπου και ορίστηκε να τιμάται η Σύναξη των εν Αθήναις Αγίων. Επ' ονόματι του αγίου Διονυσίου εμφανίστηκαν τον 5ο μ. Χ. αιώνα περισπούδαστα συγγράμματα ύψιστης θεολογικής αξίας, τα οποία πολλοί τα αποδίδουν σε άλλον συγγραφέα. Πρόκειται για τα περίφημα «Αρεοπαγίτικα Συγγράμματα», τα οποία αποτέλεσαν τη βάση της μυστικής Θεολογίας της Εκκλησίας μας.

Μέρη της Κάρας του Αγίου βρίσκονται στις Μονές Δοχειαρίου και Σίμωνος Πέτρας Αγίου Όρους.

Αποτμήματα του Αγίου βρίσκονται στις Μονές Γρηγορίου Αγίου Όρους, Οσίου Διονυσίου Λιτωχώρας Πιερίας, Νταού Πεντέλης και Βουλκάβου Μεσσηνίας.

Συζητώντας για την αγωγή των παιδιών, με τον γέροντα Παΐσιο

- Τα παιδιά που έχουν ποτιστεί από μικρά στην ευσέβεια, μην τα φοβάστε. Και να ξεφύγουν λίγο, λόγω ηλικίας, λόγω πειρασμών, θα επανέλθουν. Είναι σαν τα κουφώματα που τα περνάμε με το λάδι και δεν τα πιάνει η σαπίλα.

Από ποια ηλικία πιστεύεις, γέροντα, ότι αρχίζουν τα παιδιά να γίνονται δέκτες και με ποιο τρόπο πρέπει να ενεργούμε πάνω τους σαν γονείς, χωρίς να υπάρχει κίνδυνος να τα βλάψουμε από τυχόν υπερβολές;

- Πρώτα-πρώτα τα παιδιά αντιγράφουν εμάς και μάλιστα από μωρά. Από εκεί και πέρα θα πρέπει να ενεργούμε επάνω τους όπως στα ρολόγια. Όσο παίρνει το ελατήριό τους, τα κουρδίζουμε γρήγορα. Μετά σιγά σιγά, προσέχοντας να μη σπάσουμε το ελατήριό τους με το ζόρισμα.

Πολλές φορές, γέροντα, τα παιδιά αντιδρούν σε διάφορα θέματα ευσέβειας.

- Όταν κάτι δεν πάει καλά, πάντα κάτι φταίει. Μήπως φταίει το παράδειγμα μας; Μήπως φταίνει τίποτε κακά θεάματα, τίποτε άσχημες πράξεις, άσχημα λόγια μέσα στο σπίτι; Πάντως την ευσέβεια τη δίνουμε στα παιδιά με το γάλα και όχι με την ξηρά τροφή. Ποτέ με πίεση και προσταγή. Και προπαντός με το παράδειγμα μας.

Στις περιπτώσεις των κακών πράξεων το ξύλο φέρνει αποτέλεσμα;

- Να το αποφύγουμε όσο μπορούμε. Ούτε εκείνα τα μη μη συνέχεια. Του παιδιού να του δίνουμε να καταλαβαίνει. Να ξέρει πότε κάνουμε κάτι και πότε δεν κάνουμε. Μόνο τότε το φέρνουμε σε λογαριασμό. Ας δίνουμε καμιά φορά το κατσαβίδι και στο Χριστό για να ρυθμίζει τα πράγματα σφιγγοντας μερικές βίδες. Μη περιμένουμε να τα κάνουμε όλα μόνοι μας.

Όταν, γέροντα, το παιδί είναι μέσα στην Εκκλησία, αλλά μετά από κάποια ηλικία αρχίζει ν' αλλάζει συμπεριφορά, να ξεφεύγει, πώς πρέπει να ενεργούμε;

- Με ηρεμία. Αν είναι κάτι πολύ σοβαρό να επεμβαίνουμε. Να παραβλέπουμε και τίποτε για να μην θυμώνει και γίνεται χειρότερο.

Όταν ένα παιδί μπλέξει με κακές παρέες και εγκαταλείψει το σπίτι του, ενώ δεν έχει πάρει πολύ Χριστό μαζί του, υπάρχουν ελπίδες να επανέλθει;

- Αγάπη πήρε μέσα του; Όταν μέσα στο σπίτι υπάρχει αγάπη και το ίδιο το παιδί το περιβάλλουμε με αγάπη, και να φύγει και να μπλέξει με παρέες και με γλέντια, θα δει κάποια στιγμή ότι έξω δεν υπάρχει αγάπη. Θα δει ότι υπάρχει παντού υποκρισία και θα γυρίσει σπίτι. Ενώ αν θυμάται εχθρότητα και μίσος δεν θα του κάνει καρδιά να πάρει τη στράτα του γυρισμού.

Γέροντα, ποιος πρέπει να κάνει τις δουλειές στο σπίτι;

- Όποιος προλάβει πρώτος!

Λόγοι του γέροντα για την οικογενειακή ζωή

Όσο πιο πολλά αγαθά αποκτούν σήμερα οι άνθρωποι, τόσο πιο πολλά προβλήματα έχουν. Ούτε τον Θεό ευχαριστούν για τις ευεργεσίες Του, ούτε την δυστυχία των συνανθρώπων τους βλέπουν, για να κάνουν καμιά ελεημοσύνη. Σπαταλούν και δεν σκέφτονται τον άλλον που δεν έχει να φάει. Πώς να έρθει μετά η Χάρις του Θεού; Εδώ και οικογενειάρχης να είναι κανείς, πρέπει από κάπου να κόβει και να οικονομάη κάτι, για να κάνει κάποια ελεημοσύνη. Να πη στην γυναίκα του και στα παιδιά του ότι στο τάδε μέρος υπάρχει κάποιος άρρωστος εγκαταλελειμμένος ή κάποια φτωχή οικογένεια που έχει μεγάλη ανάγκη. Εάν δεν έχουν χρήματα να του δώσουν, ας τους πη: «Ας δώσουμε τουλάχιστον ένα χριστιανικό βιβλίο, αφού έχουμε πολλά». Δίνοντας σε αυτούς που έχουν ανάγκη, κάνει καλό και στον εαυτό του αλλά και στην οικογένειά του. Ο Θεός, για να ασκήσουμε τις αρετές, επέτρεψε να υπάρχουν οι άρρωστοι, οι φτωχοί κ.λπ. Μπορούσε και τους αρρώστους και τους φτωχούς, όλους να τους οικονομήση, αλλά τότε θα είχαμε την ψευδαίσθηση ότι είμαστε ενάρετοι. Θα λέγαμε λ.χ. ότι είμαστε ελεήμονες, χωρίς να είμαστε, ενώ τώρα τα έργα μας φανερώνουν τις αρετές μας. Δόξα τω Θεώ, υπάρχουν άνθρωποι που θυσιάζονται για τον συνάνθρωπό τους.

Αληθινά μακάριος άνθρωπος

Πόσο ωραία, πόσο ευχάριστη, πόσο χαριτωμένη είναι η εικόνα εκείνου που ελπίζει στον Θεό που σώζει, στον Θεό των οικτιρμών, τον Θεό του ελέους, τον αγαθό και φιλόανθρωπο Θεό. Αληθινά, μακάριος είναι ο άνθρωπος που ελπίζει στον Θεό! Ο Θεός είναι πάντα βοηθός του και δε φοβάται ό,τι κακό κι αν του προξενήσει άνθρωπος. Ελπίζει στον Κύριο και πράττει τα αγαθά! Κάθε του ελπίδα την έχει εναποθέσει σ' Αυτόν, και σ' Αυτόν εξομολογείται με όλη του την καρδιά. Είναι το καύχημά του, είναι ο Θεός του και Τον επικαλείται μέρα και νύχτα. Το στόμα του ωραίο, αναπέμπει αίνους στον Θεό, τα χείλη του, πιο γλυκά από μέλι και κεριό σαν ανοίγουν για να ψάλλουν στον Θεό· η δε γλώσσα του γεμάτη χάρη, κινείται προς δοξολογία Θεού... Η καρδιά του είναι έτοιμη να Τον επικαλεσθεί, η διάνοιά του έτοιμη να ανυψωθεί προς Αυτόν, η ψυχή του είναι προσηλωμένη στον Θεό και «η δεξιά του Κυρίου αντελάβετο αυτού». «Εν τω Κυρίω επαινεθήσεται η ψυχή αυτού». Ζητά και λαμβάνει από τον Θεό αυτό που ζητά η καρδιά του. Ζητά και βρίσκει όσα ποθεί. Κρούει και του ανοίγονται οι θύρες του ελέους. Αυτός που ελπίζει στον Κύριο επαναπαύεται σε ήσυχα νερά. Ο δε Κύριος του δίνει πλούσια τα ελέη του. Η δεξιά του Κυρίου κατευθύνει την πορεία του και δάκτυλος Κυρίου τον καθοδηγεί στους δρόμους του. Αυτός που ελπίζει

στον Κύριο δεν αστοχεί. Η ελπίδα του δεν πεθαίνει ποτέ. Ο Θεός είναι η προσδοκία του, η ακρότατη επιθυμία της καρδιάς του. Προς Αυτόν στενάζει η καρδιά του όλη την ημέρα: «Κύριε, μην αργήσεις, σήκω, κάνε γρήγορα, έλα και απομάκρυνε από την ψυχή μου κάθε ανάγκη, εξάγαγε εκ φυλακής την ψυχή μου! Θα σε δοξολογήσω με όλη μου την καρδιά, Κύριε. Σε Σένα θα απευθύνεται κάθε λόγος που θα βγαίνει απ' το στόμα μου». Αυτός που ελπίζει στον Κύριο, ευλογεί τον Ύψιστο, τον λυτρωτή του και αγιάζει «το όνομα το άγιον αυτού». Ελπίζει και από τα βάθη της καρδιάς του κραυγάζει προς τον Θεό: «Κύριε, πότε ήξω και οφθήσομαι τω προσώπω Σου;». Αυτός που ελπίζει στον Κύριο, θα επικαλεσθεί τον Ύψιστο, για να εισέλθει στο αγιαστήριό Του, για να δει και να χαρεί τα θαυμάσιά Του· και ο Κύριος θα ακούσει τη φωνή της δέσής του. Αυτός που ελπίζει στον Κύριο, απολαμβάνει άκρα ειρήνη· γαλήνη επικρατεί στην καρδιά του και στην ψυχή του βασιλεύει πλήρης αταραξία. Όταν έχει βοηθό του τον Θεό, από τι να φοβηθεί; Από τι να δειλιάσει; Αν ξεσηκωθεί εναντίον του πόλεμος, δεν πτοείται, γιατί ελπίζει στον Κύριο. Αν τον καταδιώξουν πονηροί δε φοβάται, γιατί ξέρει ότι όλα είναι υπό τον έλεγχο του Κυρίου. Δεν ελπίζει στο τόξο του ούτε στη φαρέτρα του· ούτε εξαρτά τη σωτηρία του από τη ρομφαία, αλλά από τον Κύριο και Θεό του, που μπορεί να τον γλιτώσει από τα χέρια αυτών που τον πολεμούν, από την παγίδα του αμαρτωλού και από την καταγίδα.

Είναι πεπεισμένος για τη δύναμη του Κυρίου και «επί τον βραχίονα τον υψηλόν αυτού και ο Κύριος σώσει αυτόν». Αυτός που ελπίζει στον Κύριο, βαδίζει ήρεμος στον αγώνα της ζωής του και διανύει τον δρόμον αυτόν δίχως το άγχος των μεριμνών. Εργάζεται ακατάπαυστα το αγαθό, το ευάρεστο και τέλειο, τα δε έργα του τα ευλογεί ο Θεός. Σπέρνει ευλογημένα και λαμβάνει πλούσιους τους καρπούς των κόπων του. Έχει θάρρος στον Κύριο και δεν παρεκτρέπεται από τους πειρασμούς που τον κυκλώνουν. Στις δοκιμασίες της ζωής δεν παραιτείται, αλλά ελπίζει, διότι εκεί που τα πράγματα φαίνονται αδύνατα, ο Θεός φανερώνει τη διέξοδο. Μέσω της πίστης, προσδοκά και την ελπίδα της δικαιοσύνης. Αυτός που ελπίζει στον Κύριο δεν ελπίζει σε χρήματα, ούτε στο μέγεθος της δύναμής του, αλλά επαναπαύεται στη βοήθεια που θα του παράσχει ο Θεός. Αυτός που ελπίζει στον Κύριο, είναι γεμάτος πίστη και αγάπη προς τον Θεό, ζει έχοντας θάρρος στην αγαθή του συνείδηση, εμφανίζεται με την παρρησία γιου απέναντι στον ουράνιο Πατέρα του και Τον επικαλείται για να έλθει η βασιλεία Του στη γη και το θέλημά Του να πραγματώνεται στη γη όπως και στον ουρανό. Αυτός που ελπίζει στον Κύριο, είναι αφοσιωμένος ολοκληρωτικά σ' Εκείνον και υψώνει την καρδιά του στον αγαθό και αθάνατο Θεό. Ζητά απ' Αυτόν το ύψιστο αγαθό και την αθανασία στη βασιλεία των Ουρανών, και ο Θεός τον εισακούει. Μακάριος ο άνθρωπος που ελπίζει στον Κύριο!

Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως

Αν....

Αν μπορείς στην πλάση τούτη να περιφρονείς τα πλούτη κι αν οι έπαινοι των γύρω δεν σου παίρνουν το μυαλό,

αν μπορείς στην τρικυμία να κρατήσεις ψυχραιμία, κι αν μπορείς και στους εχθρούς σου να σκορπίσεις το καλό,

αν μπορείς με μιας να παίζεις κάθε τι που 'χεις κερδίσει, στην καταστροφή ν' αντέξεις και να δώσεις κάποια λύση,

αν μπορείς να υποτάξεις πνεύμα, σώμα και καρδιά, αν μπορείς όταν σε βρίζουν να μην βγάζεις τσιμουδιά,

αν μπορείς στην καταγίδα να μη χάνεις την ελπίδα, κι αν μπορείς να συγχωρήσεις όταν σ' έχουν αδικήσει,

αν μπορείς σ' όνειρό σου να μη γίνει ο όλεθρός σου, κι αν μπορείς ν' αγαπήσεις όσους σ' έχουνε μισήσει,

αν μπορείς να είσαι ο ίδιος στην χαρά και στην οδύνη,

αν η πίστη στην ψυχή σου μπρος σε τίποτα δεν σβήνει,

αν μιλώντας με τα πλήθη τη συνείδηση δεν χάνεις,

αν μπορείς να χωνέψεις πως μια μέρα θα πεθάνεις,

αν ποτέ δεν σε μεθύσει του θριάμβου το κρασί,

αν στα ψέματα των άλλων δεν λες ψέματα κι εσύ,

αν μπορείς να μη θυμώνεις, αλλά μήτε και να κλαις όταν άδικα σου λένε πως εσύ μονάχα φταις.

Αν μπορείς με ηρεμία δίχως νεύρα ή δυσφορία και τα ίδια σου τα λόγια να τ' ακούς παραλλαγμένα,

αν μπορείς κάθε λεπτό σου να 'ναι μια δημιουργία και ποτέ σου να μην μένεις με τα χέρια σταυρωμένα.

Αν οι φίλοι σου κι οι εχθροί σου δεν μπορούν να σε πληγώσουν,

αν οι σχέσεις με μεγάλους τα μυαλά δεν σου σηκώνουν.

αν τους πάντες λογαριάζεις μα... κανένα χωριστά,

αν μπορείς να φυλάξεις και τα ξένα μυστικά...

Έ! Παιδί μου τότε...
Θα μπορείς ν' απολαύσεις όπως πρέπει τη ζωή σου...

πρεσβ. Αντώνιος Αρ. Μπεζαΐτης

Εφημέριος Ιερού Ναού Αγίου

Στυλιανού Γκύζη

Συνεργάτης Ιδρύματος

Νεότητας και Οικογένειας

Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών

2106401469 / 6977387010

antoniosbezaz@yahoo.gr

Τεχνική Επιμέλεια: Σπυριδούλα

Άννα Μπεζαΐτη - πρεσβυτέρα

Επιμέλεια Κειμένων: Ομάδα

Νέων και Πνευματικών Τέκνων

ISSN:2732-8953

«Εγώ... Εσύ... ο ΧΡΙΣΤΟΣ...
και η καθημερινότητά μας»

www.pantonios.gr

κάνε κλικ στον σύνδεσμο

Οι πατημασιές...

Μια νύχτα κάποιος άνθρωπος είδε ένα όνειρο: ονειρεύτηκε πως περπατούσε στην ακρογιαλιά μαζί με τον Θεό! Στον ουρανό άστραψαν σκηνές από τη ζωή του.

Σε κάθε σκηνή έβλεπε δυο ζευγάρια πατημασιές πάνω στην άμμο. Το ένα ανήκε σ' αυτόν και το άλλο στον Θεό. Όταν και η τελευταία σκηνή της ζωής του έλαμψε μπροστά του, κοίταξε πίσω τις πατημασιές στην άμμο.

Παρατήρησε πως πολλές φορές στο δρόμο της ζωής του υπήρχε μόνο ένα ζευγάρι πατημασιές. Παρατήρησε ακόμη πως αυτό συνέβαινε στις πιο δύσκολες και θλιμμένες στιγμές του!

Τι, λοιπόν; Ο Θεός τότε τον άφηνε μόνο;

Αυτό πραγματικά τον πείραξε και ρώτησε τον Θεό:

-Κύριε, όταν αποφάσισα να Σε ακολουθήσω είπες πως θα βαδίζαμε μαζί αυτόν τον δρόμο. Αλλά παρατήρησα πως στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής μου, υπάρχει μόνο ένα ζευγάρι πατημασιές πάνω στην άμμο. Δεν καταλαβαίνω. Γιατί όταν σε χρειαζόμουν τόσο πολύ, εσύ με αφήνες;

Και ο Θεός του απάντησε:

-Πολύ ακριβό μου παιδί, σε αγαπώ και δεν σε άφησα ποτέ. Και στις πιο δύσκολες στιγμές, ήμουν πάντα εκεί, δίπλα σου. Στις ώρες της δοκιμασίας και του πόνου, που βλέπεις μόνο ένα ζευγάρι πατημασιές, τα δικά μου ίχνη είναι, γιατί σε κρατούσα στην αγκαλιά μου!

Ποια συμβουλή θα δίνατε σε ένα θυμωμένο 15χρονο;

Κατ' αρχήν θα του έλεγα ότι έχει δίκαιο που θυμώνει με όσα απαράδεκτα διαπιστώνει καθώς μεγαλώνει. Με την ασυνέπεια λόγων και έργων των μεγάλων. Με την αδικία της κοινωνίας. Με τη χλιδή των ολίγων και την ανέχεια των πολλών. Με την υποκρισία και ανευθυνότητα των λεγόμενων αρμοδίων στους διάφορους τομείς της κοινωνικής ζωής. Αλλά μετά την οργή, πρέπει νηφάλια να καθίσει να σκεφτεί ποιό είναι το δικό του χρέος.

Τώρα που βρίσκεται στην εφηβική ηλικία, να μην εκχωρεί την προσωπική του βούληση και ελευθερία σε συνθήματα άλλων, που μπορεί να κινούνται από ιδιοτελείς επιδιώξεις. Να μην γίνει άχρωμο στοιχείο μιας μάζας, αλλά να μείνει υπεύθυνο κύτταρο της κοινωνίας. Και όταν μεγαλώσει, να μην μιμηθεί αυτές τις συμπεριφορές που σήμερα κατακρίνει.

Να μην συμβιβαστεί με την κρατούσα νοοτροπία της ανεντιμότητας, της πλεονεξίας, της σκληροκαρδίας, της ασυνεπείας και του εγωκεντρισμού. Να συνεχίσει υπεύθυνα την αναζήτηση.

Υπάρχουν στην ιστορία του λαού μας, στην ιστορία της Εκκλησίας μας, υπέροχα παραδείγματα ακεραιότητας, δημιουργικότητας, υπευθυνότητας, αυτοθυσίας για χάρη του λαού. Πολλά έχουν αμφισβητηθεί στο πέρασμα του χρόνου.

Αναμφισβήτητα όμως παραμένουν η ελευθερία και η αγάπη. Η μία συμπληρώνει την άλλη. Της δίδει βάθος και ουσία. Η ελευθερία αρχίζει με

την υπέρβαση του εγωκεντρικού εαυτού μας. Και η αγάπη εκφράζεται με σεβασμό στο κάθε ανθρώπινο πρόσωπο, εκδηλώνεται έμπρακτα, χωρίς απαίτηση ανταλλαγμάτων.

Η επιλογή, τελικά, είναι δική του. Το μόνο που μπορώ να τον βεβαιώσω είναι ότι προσωπικά δεν έχω μετανιώσει οσάκις έμεινα πιστός στο πνεύμα του Ευαγγελίου.

Η ορθόδοξη πνευματικότητα, βασισμένη στην εσωτερική ελευθερία και την αγάπη, οδηγεί σε μια συνεχή ωρίμανση, υπεύθυνη στάση ζωής και δημιουργικότητα.

Αρχιεπισκόπου Αλβανίας Αναστασίου

